

BIBLIOTEKA
SHITETIT

834-1

557

LLAZAR
SILIQI

JU
FLET
TIRANA

VJERSHA DHE POEMA

8sh-1
557-

LLAZAR SILIQI

JU FLET TIRANA!

vjersha dhe poema

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

M E S A Z H I

Poemë

1

Buzën shkru mbuar njomi te burimi,
ballin djersitur filladi ia freskoi.
Mes gjetheve dëgjohej shushurimi
e rridhte
si mendimet
kroi.

Nga vapa përvëluese u freskua,
në vend të bukës ai u ngop me ujë,
një lisi iu afrua,
një çast qëndroi i ngrirë si një statujë.

Lart ngriti kokën edhe u mbush me frymë.
Dhe i foli vetes:
— Sulu me fërtymë,
se erdhi dita e madhe e Shqipërisë!
Përmes stuhisë
rrugën e vet mesazhi i ri ka nisë...

2

Vrapon djaloshi ditë e natë pa u ndalë,
në buzë —
të shtrenjtën fjalë.
Ai ec e ec...
Por rruga është e gjatë.
Gjatë rrugës ka errësi e ka shtrëngatë.

Vë veshin.
Është mesnatë.
Vajtojnë me ligje nëpër shekuj gratë
me lot të nxehtë,
që grijnë dhe shkëmbin.
Ai ec
me plagët ndër pusi e luftra marrë, —
më shumë i dhëmbin
plagët e trimave ndër shekuj rënë.
Nuk di çka do të thotë të hiqesh zvarë.
Ia ka ngarkuar legjendaren barrë
më legjendarja Nënë.

3

Ai ec e s'flet.
Ec pa u ndalë një herë...

4

Ai, ndoshta, serën nxirrte në minierë,
porse në rrugët e Atdheut të vet
këmbët i nguleshin
në baltë.

Ai, ndoshta, minator
vagonat me qymyr i shtynte me krahor,
në gjoks i futej vdekja e ngadaltë.

Ai malin mund që grryente me mundim,
çimentoja të derdhej nëpër thasë,
dhe vetë
vështronte me trishtim
si në shtëpinë —
kartona e teneqera, shpartallinë —
murlani i hynte nga çdo plasë;
po kur shikonte një patrullë
qytetit
me këmishëzinjtë milicë,
thellë e pushtonte
zemërimi,
nga zjarri i urrejtjes s'ndiente ngricë.

Mbase në gji të detit bëhej qull,
rrahë nga stërkalat,

për të zënë pak peshk;
për një kupë ujë burimi,
nga ujt' e kripur,
kishte rreshk.

Ai kishte rreshk për ujë e për liri.

Ndoshta diku në malësi,
në kullë,
i mbyllur në vetminë
tragjike,
ai vuante tmerrsisht,
sepse po zbehej kënga e lashtë epike,
se luftë tash burrat bënin me urinë,
që brinjët ua kafshonte egërsisht;
tokën shterpuar e mihte me thonj,
pak misër që të mbillte për fëmijë.

Ndaj u shkëput nga vatra si shkëndijë.
Ndaj doli të shkallmojë
këta vargonj.

Ai,
kushedi,

në një shtypshkronjë,
ku edhe dita ish e mugët
e kishte lagështirë edhe në verë,
duke radhitur «Nënë» kishte ndier
se ia kish zënë gjithë rrugët
një ulkonjë
gjithmonë e uritur,
duke zgjedhë geramat për «Vargjet e lira»
kish ndier se duheshin këputë zinxhirat
edhe i qe ndezë dëshira
të ngrinte kryet prej kasave të plumbit,
të çante me krahë shqipesh në stuhi
e tej me krahët e pëllumbit
të sulej lart në kaltërsi.

Ai

kish lindur përsëri
në një shtëpi qerpiçi të Tiranës.
N'atë natë Nëntori
të vitit Nëntëqind-Dyzetenjë
një diell i ri ish ngritur lart për të.

Në jetë më kurrë nuk do të ecte anës.
Do të ecte drejt
me hap prej punëtori.

Qëndronte roje.

Brenda

një Burrë kish mbledhur shokët kokë më
kokë,

hulli të re kish nisë të hapë parmenda,
një farë e re ish hedhur mbi këtë tokë.

Atë Burrë në jetë s'do ta harronte kurrë,
biseda e tij në shpirt do i rridhte gurrë
guximi e shprese e hovi e sigurie.

— Mbaje mend, djalosh, këtë natë!

Si komunist lufto, si të ka hije!

Qysh sot mund të përballësh çdo shtrëngatë.

Përbindsha t'egër n'udhën tënde rrinë?...

Përpara ec!

Qysh sot kemi Partinë!

4

Dhe ai ec.

Në buzë —

një fjalë të rrallë

nga dheu, mburjtë me gjak e djersë, buruar,

nga ylli pesëcepash frymëzuar,

një jetë të tërë të dëshëruar.

Në dorë të sigurt duhet dhënë mesazhi!

Kokën armiqve le t'ua fshehë blindazhi...

Trimat
me vdekjen
kqyren ballë për ballë.

Ai s'ishte një.

Ish një e ish dyqind.
Ai bir i Shqipërisë ish në çdo ind,
në zemër — yllin flakë-e-gjak,
ishte më i riu maratonmak.

5

Po agon.
Në ag
vështron:
si pjalm përhap kjo erë e çmendur shkrumbin
kah ngrihet nga kasollet mes lajthive,
që zjarr u vunë
xhelatët e hordhive,
sepse për ta kasollet patën plumbin,
për partizanët — bukën e fëmive.

Tradhtarët le t'u bien fort daulleve
e le të çirren para megafonëve

fashistë edhe të shitur!...
Në këmbë ne jemi ngritur,
në luftrat për liri jemi kalitur, —
në çdo luginë,
çdo kryqëzim të udhëve
do u presim kokë e bisht autokolonave.
E shenjtë edhe e paprekshme është kjo tokë,
kështjellë që s'jepet është çdo prag.

Me trëndafila lufta s'bëhet, shokë!
Ajo fitohet
me vuajtje dhe gjak.
Për një liri të tillë këndojnë bilbilat,
nga gjaku i kuq
të kuq mbijnë trëndafilat,
që lëshojnë gonxhe për të gjitha kohët.

Po perëndon,
Gremisen rrokopujë armiqtë në hon,
kënga e hakmarrjes nëpër fshat gjëmon,
Atdheut përhapet anembanë...

Dhe u puthën katundarë e partizanë
mbi hasmin dufin si e nxuar.
Dhe tha djaloshi:
— Kështu armiku do dërmuar,
që mos t'i shtrijë më kurrë t'egrit çaponj!